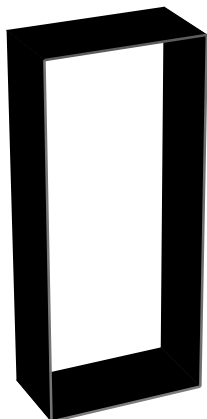
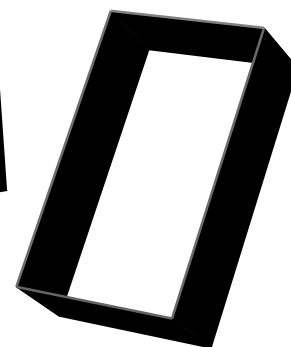

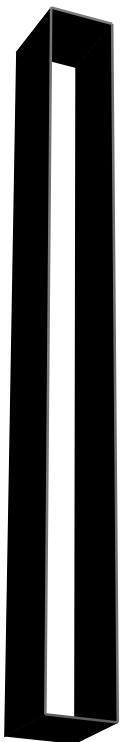
....fantasy....sci-fi....horror....fantasy....sci-fi....horror....

TIBOR KOLLER

BIELA STENA

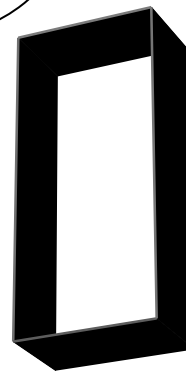

ŠOKUJÚCE

PRÍBEHY

**1.
diel**

VEREJNOSTI ČÍTANÉ

....fantasy....sci-fi....horror....fantasy....sci-fi....horror....

TRI AUTORSKÉ POĎAKOVANIA.

1.)

Vďaka,

že nasledujúce stránky čítate aspoň vo svojich osemnástinách. Svet je dosť veľká blbizňa aj bez mojich príbehov, preto s nimi nebudeme zatažovať mladší rozum.

2.)

Vďaka,

že príbehy Bielej steny nespojíte so skutočnosťou. Okrem historických postáv všetko vzniklo vo fantazijných predstavách autora, preto je každá podobnosť s realitou obyčajná náhoda. Pritom je každá náhoda strašne zaujímavá, pretože v nich cítiť zákony chaosu samotného vesmíru.

3.)

Vďaka,

že bez súhlasu neodkopírujete alebo inak mediálne nerozšírite stránky tejto knihy. Právne spory patria medzi hodne nemilé (a sakramentsky drahé) zážitky, takže sa bez nich všetci s radosťou zaobídeme.

AUTOR

DVE MOTTÁ.

1.)

Básnické motto:

Udrela v nevercov sila moja mocná,
a nebola to ver,
čepeľ meča ostrá,
lež čerňou pier,
učenosti vekov spísaná.

2.)

Filozofické motto:

Jedna stará kmeňová múdrosť tvrdí, že každý Homo Sapiens⁽¹⁾ v sebe nosí aspoň kúsoček dobra. Niekedy je však ten ždibíček tak nedobytný, hlboko schovaný, že cesta k nemu ostane naveky zarúbaná. Napriek tomu som však stále presvedčený, že starým kmeňovým múdrosťami máme veriť.

Ilustrácie a obálka: Tibor Koller

Výrazy, mená (s číslom) nájdete vo vysvetlivkách.

ÚVODOM JEDNA (štipku fantasy) SCÉNKA.

POSTAVY:

JUDY (*čítaj Džudy*):

KNIHA (*hovoriaca*):

SCÉNA 1:

(Prítomie nemenovaného antikvariátu, v ktorom knihy pomiešané so starými časopismi vytvárajú neprechodné barikády, popretínané iba úzkymi uličkami. Jedinú výnimku v neporiadku papierového babylonu tvorí starožitná polička so šíkom nových kníh.)

Po vyrovnanom rade pestrofarebných kníh prechádza prstom tinedžerka Judy, práve kompletne premočená v letnej búrke. Dážď premenil jej kockované tričko aj dierované džínsy na vlhké handry prilepené k telu, z ktorých teraz preniká na kožu neprijemný chlad akoby stála pod naplno pustenou klímou. Judy aspoň zhodila z nôh mokré tenisky a zviazané si ich prehodila cez plece. Takáto opršaná teraz ťapká bosými nohami po linoleu medzi knihami, pričom si semtam vytrie z očí zatúlanú kvapku vody. Judy vbehla medzi knihy jedine vďaka dažďu, pretože dobrovoľne by sem nikdy nepichla ani nos. Jej prst teraz poskakuje po nerovnako vysokých zväzkoch, keď zrazu narazí na dohora trčiaci roh lajdácky zasunutej knihy. Zatláča neposlušný rožtek späť do rady, ale ten sa vzpína akoby za nič na svete nechcel zaliezť k svojim usporiadaným druhom. Judy nakoniec vytrhne nepoddajný kus z poličky von. V ruke drží knihu, ktorá svojim čiernobielym obalom pôsobí nudne až ošumelo.

JUDY (*očami prebehne po titulnej strane a pohľadovo vyprskne*):

- Pche, vraj: Biela stena. Zase nejaká volovina. Aby toho nebolo dosť, ešte aj verejne čítané. Díky pekne, rovno režte. Do pekla! Je mi na blv aj z posratého čitateľského denníka. Večer doňho načarbem aspoň dve vetičky, pretože mi inak tá profacka blbaňa nedá ani vydýchnuť.

(Judy zatiahne piskľavým hláskom):

- Ách, váš denníček je kompasom vo fascinujúcom oceáne literatúry.
(*Judy normálnym hlasom pokračuje*):
- Pripečená krava. Nech v tom oceáne hoci aj zgegne!
(*Judy poklopká hánkami po knihe*):
- Čo však s tebou?

KNIHA (*za šelestu stránok sa roztvorí a zaznie z nej zamatový hlas*):

- Použi ma!

JUDY (*prekvapene*):

- Fajn, fajn, takže ťa pichnem pod zlomenú nohu môjho stolíka na intráku. Aké ma postretlo mega šťastie, práve taký kúsoček tam z neho chýba.

KNIHA:

- Nevyzeráš síce na svoje čerstvé osemnástiny, ale skús ma napríklad prečítať. Ten pážací účes ti naozaj sekne. Keby si však svoje telíčko zahalila niečím lepším ako je oblečenie z výpredaja, tak by z teba bola príjemne pekné dievča s akurátnou...sladko-horkou príchuťou.

JUDY (*pohrdavo odvrkne*):

- Pche, svoje telíčko pokojne nechám v handrách zo sekáča a každému olizovačovi v mihu vykopnem zuby medzi oči. Teda! Keď kamoškám poviem, že ma balila nejaká poondiata papierová haraburda, rehot ich prejde až na Boží hod. Čo bude ďalej? Pozveš ma na rande?

KNIHA:

- Prečo nás vlastne nemáš rada?

JUDY:

- To je k posratiu dobrá otázka.

KNIHA:

- Takže?

JUDY:

- Vždy, keď som doteraz roztvorila nejaké stránky s písmenkami, okamžite po mne niekto chcel donebavolajúco debilné nezmysly.

(Judy zatiahne tenkým hláskom):

- Ách, som presvedčená milé moje študentky, že čítanie vás naplní prekrásnymi emóciami. Podelíte sa o ne vo vašom čitateľskom denníčku. Čakajú nás vskutku veľa veľmi vzrušujúce chvíle.

(Judy napodobí dávenie a pokračuje svojím hlasom):

- Bléé! Fuj, bohuprisahám, že sa tá šibnutá debilka nad našimi čarbnicami každý večer odbavuje. Nie je to hnus a blv? A ty sa ma ešte pýtaš, prečo chcem každú sprostú knihu šmariť do ohňa ako čarodejnicu?

KNIHA:

- Sľubujem, že keď prečítaš mňa, nemusíš vypotiť ani malilinké ň. Kúpiš ma teda?

JUDY: *(pichne prstom do otvorenej stránky):*

- Pr, pr, papierbločko! Tak ďaleko ešte nie sme a kočiar nikdy nepredbieha kone. Najprv presvedč chudobnú študáčku, že namiesto handričiek zo sekáča má minúť kúsok svojho krvopotne získaného štipka za nejaký ukecaný brak.

KNIHA:

- Sem s otázkami!

JUDY:

- Okej, okej. Čo je to?...Počkať!

(Judy sa zarazí a výstražne zdvihne prst):

- No, pamätaj! Ak z teba vylezie jedinký pripečeno-intácky kec, tak ťa nato tata zacapím a šmarím späť do regálu. Rozumeno?

KNIHA:

- Ako zákon v kameni.

JUDY: *(sadne si do rozvrzaného kresla medzi hromady starých časopisov, pod zadok si vtiahne svoje bosé nohy, potom spokojne povie):*

- Bezva, bezva! Aká nezmyselnosť je teda Biela stena?

KNIHA:

- Predstav si čas ako cestu, po ktorej všetci neustále poslušne šliapeme. Ideme však iba rovno za nosom, pretože sme už dávno zabudli ako sa otáča späť, zastavuje alebo nebudaj uskakuje z cesty preč.

JUDY:

- Cestu si predstavujem, ale žiadna blbá stena tam nie je. Ani biela, ani ružová, ani hocijaká iná.

KNIHA:

- Keď poviem, že Biela stena je neviditeľným pásmom zakázaných energií okolo nás, to už bude asi intácky kec. Čo?

JUDY:

- Tak, tak. Máš druhý pokus, papierbločko. No, dávaj bacha! Nemáš deväť životov ako dajaká kocúrska potvora.

KNIHA:

- Díky. Kráčame teda po našej ceste vpred. Akonáhle sa však zastavíme alebo nebudaj spravíme krok nazad, Biela stena nás okamžite ko-

pancom do zadku vráti späť. Všetci sme takto odrezaný od minulosti, budúcnosti a iných vesmírov ani nehovoriac. Biela stena je neviditeľný múr okolo nás, do ktorej tvoja hlavička s pázacím účesom vrazí vždy, keď odcupitá kam nepatrí.

JUDY (*pohrdavo*):

- To je pekne naprd. K smrti neznášam vodenie za ručičku a preto som aj v škole furt s každým profákom na nože. Nevieť sa dočkať, kedy z tej hovňáckej šúle⁽²⁾ vypadnem.

KNIHA:

- Spraviš maturitu a budeš voľná.

JUDY:

- Nemáš náhodou zakázané pripečené kecy?

KNIHA:

- Sorry, ďalšie otázky?

JUDY:

- Nikto nenasral ten tvoj biely krám prebúraním aspoň jedinkej dierocky?

KNIHA:

- Nič nebúrame. Môj biely krám má brány ako každá poriadna stena.

JUDY:

- Na kiego frasa potom zbytočne melieme pantom? Netrafiš do cieľa bez dlhého jazyka? Cesta jedna, bieda žiadna.

KNIHA:

- Vieš, že si priam studnicou slengu⁽³⁾?

JUDY:

- Sústred' sa na seba, papierbločko! Ja nemám roztrasený zadok z toho či ma niekto kúpi alebo nie.

KNIHA:

- Dobre, vráťme sa k Bielej stene. Brány síce má, ale dnes už cez ne nikto neprejde. K tomu totiž treba vedieť...no...skúsím ešte jeden dlhší in'ácky výraz. Môžem?

JUDY:

- Tlačíš na pílu kámo. Tento týždeň som už zvracala a to mojej sladko-horkej telesnej schránke bohate stačí. Kvôli tebe sa však premôžem a zauzľujem svoj žalúdok na sedem uzlov. Tak, do toho! Navaľ tú ne-slýchanú in'ácku hrôzu!

KNIHA (*ostáva ticho*):

-

JUDY (*netrpezlivo*):

- Čo je, vygumovali ti písmenká?

KNIHA:

- Bojím sa zacapnutia a šmarenia do regálu.

JUDY (*veselo*):

- Hihi, nebuď posera papierbločko. Pretože: Směle do toho, z poly hoto. Hej! V najhoršom si narvem prsty cez uši až do mozgu a zastavím tak smrtiaci prúd tvojich múdrostí. Zatiaľ tu však odvážne čakám sťa námorník pred búrkou. Akú ukrutnú in'ácku hovadinu

musím udržať v gebuli aby som prebehla cez Bielu stenu?

KNIHA:

- V jej bráne vstupuješ do rozkmitaného poľa časopriestorového kontinua, cez ktoré prejdeš iba medzi jeho minimom a maximom. Preto musíš vždy presne vedieť, kde sa tieto práve nachádzajú a...

JUDY (*s výkrikom zhnusene zdvihne ruky nad hlavu*):

- Dosť, dosť! Pánabeka! Ešte trochu a žalúdok mi vyskočí cez uši von. Pritom mám kamošku, ktorá s jedným matfyzákom už niekoľko víkendov chodí. Má môj úprimný obdiv, pretože takého hrdinstva nie som schopná ani za všetky prachy sveta. Keby som ja strávila jedinkú minútku s takým niečím, stopro by ma milión krát trafil šľak a svoje úbohé črevá by som mala od zúfalstva omotané okolo krku.

(Judy si odfúkne a potom spokojne pokračuje):

- Tfuj, cez tvoju bielu srandu už asi dávno nikto neprešiel. Do takého zhovadilého svinstva predsa nikto nevopchá dobrovoľne gebuľu. Či?

KNIHA:

- Keltský kňazi-druidi⁽⁴⁾ s pomocou bielej mágie a svojich vedomostí prechádzali kedysi cez brány Bielej steny úplne bežne. Všetko sa však udialo pred stáročiami a potomkom zanechali druidi iba dohora trčiace balvany na kopcoch. V dnešnej dobe by mala nastúpiť naša pyšná technika s blikajúcimi čudlíkmi, ibaže tá na výlety za Bielu stenu ešte dlho-dlho nedočiahne.

JUDY:

- Zase sme skončili v posranej slepej uličke. Pomaly ti dochádza dych, papierbločko. Takto sa majetkom chudobnej študáčky nestaneš.

KNIHA:

- Našťastie vždy existujú výnimky. Sú ľudia, ktorí sa napriek všetkým pravidlám dostali za Bielu stenu a na mojich stránkach nájdeš aj ich príbehy. Tie sa síce čítajú v jednom neurčenom čitateľskom klube, ale tým nie sú menej zaujímavé. Skôr naopak, pretože osudy členov klubu sa časom prepletú s Bielou stenou.

JUDY:

- Nabudúce s tým začínaj, papierbločko. Omieľaním báchoriek o infácko bielej somarine iba premeniš rozumček nevinnej devy na poondia-ty galimatiáš. Tak davaj konečne nejakú upútavku! Pretože: Bez reklamy není žití, ať je živí naše zblití. Hej!

KNIHA:

- Časom odkopni svoj odpor k tlačnému slovu a študuj jazykovedu. Budeš fakticky dobrá.

JUDY:

- Radšej pokračuj, lebo zobudím svoj odpor k písmenkám a ten bohovsky neznáša výchovné dríždance.

KNIHA:

- Ako povieš, budúca pani doktorka. Poďme k našej upútavke. Dvaja priatelia prekročia Bielu stenu a ocitnú sa v stredovekom meste 15. storočia aj na hrade Valašského kniežaťa Vlada III. Tepeš⁽⁵⁾ čiže Narážač. Svoje meno si tento pán vyslúžil tým, že strašne rád narážal svojich zajatcov na koly. Vlad Tepeš ako masový vrah nabodol na koly, uvaril v oleji alebo rozštvrtil nepreberné množstvo ľudí. V počte obetí ho predbehnú azda iba rímsky cisári. Neľudská postava Vlada Tepeša sa potom stala predlohou pre slávneho literárneho Draculu.

JUDY:

- Celkom si sa nám rozkecal papierbločko. Budúca pani doktorka však o takej svini jakteživ nepočula. Poviem kamoškám aby sme o ňom napísali niečo málo do čitateľských denníkov. Naša profácka krava pri ich čítaní iste zažije naozaj véeľmi vzrušujúce chvíle a možno nám chúďa zgegne na infarkt. Hihi!

(Judy zvažnie a buchne päšťou do operadla kresla)

- To hovädo zabíjalo aj deti?

KNIHA:

- Vlad Tepeš nerobil vo svojich obetiach žiadne rozdiely. Aj osemročné dieťa z Osmanskej ríše bolo preňho iba nepokrsteným výhonkom diavla, ktorý treba upáliť, rozsekať alebo bohumilo napichnúť na kôl.

JUDY *(znechutene)*:

- Břř! K smrti nenávidím ubližovanie deckám. Máme bohovské štigro, že tej zdochline už vyše päťsto rokov buble riť na pekelnom ražni. Je totäl zicher, že Tepešovu papuľu už nikdy viac neuvidíme.

KNIHA:

- Nebuď si taká istá.

JUDY:

- Ako to?

KNIHA:

- V súčasnom Rumunsku, bývalom Valašskom kniežactve, ho majú za národného hrdinu a v jeho sídelnom meste Sighisoara nájdeš jeho podobizeň skoro v každom výklade.

JUDY *(unavene odfúkne a prudko vstane z kresla)*:

- Tfuť, nadnes mi kultúry totálne stačilo. Tekvica mi tak napuchla od všetkých múdrostí, že v sekáči budem namiesto pásikavo modrej blúzky zhľadávať novú čiapku. Tá stará mi stopro nebude sedieť na mojom zväčšenom glóbose.

KNIHA (*šeptom*):

- Kupuješ ma?

JUDY (*s úškrnom zatiahne*):

- Nóó, cuká ti pri zadku, papierbločko? Neboj, beriem Ťa. Ááale...

(Judy výhrazne zdvihne prst):

- S jednou velikánskou podmienkou. Kým neprečítam poslednú bodku, nezačujem ani vzdych. Jasné?

KNIHA:

- Jasné ako slnko. Inak ma hádžeš do prvého koša.

JUDY (*veselo*):

- Hovorí sa: Jasné ako facka. Miesto koša však budeš mučený kamoškou, ktorá chce byť novinárka a všade čarbe fixom svoje nesmrteľné táraniny. To však zďaleka nie je všetko. Naša krasotinka nudnú papierovú stránku buď nastrihá na prúžky alebo ju rovno vyškľbne. Je s ňou fakt perfekt sranda. Jej čitateľský denník vyzerá akoby každý večer spadol do nasratej kosačky. Hihi! Raz ten vystrihovací bordel otvorila profácka krava a šoklo ju pritom tak, že jej cez rozďavenú papuľu skoro vypadlo poondiate srdce na zem. Hihi!

(Judy zrazu zväžnie):

- Od tejto sekundy má knižné vykecávanie utrum! Kapišto?

KNIHA (*je ticho ani necekne*):

-

JUDY (*s knihou pod pazuchou sa rozhliada po antikvariáte*):

- Fajn, fajn! Kde je v tomto papierbordeli nejaká zasraná pokladňa?

SCÉNA 2:

(Na dlažbu úzkej uličky s prenikavým čľapotom dopadajú veľké dažďové kvapky neprestajne zúriacej búrky. Svetlá výkladov sú v hrmiacej vodnej záplave rozmazané do hmly s prebleskujúcimi farbami neónov. Starožitné dvere antikvariátu sa dokorán roztvoria.)

Judy svižne vyskočí do husto padajúceho dažďa s knihou nad hlavou. Najprv pohrozí päšťou do atramentovo čiernej oblohy, potom si narovná okolo krku zavesené tenisky a rýchlo sa rozbehne krížom cez naširoko rozliate kaluže. Od bosých nôh jej dovysoka vystrekujú vodné gejzíry, ale nič ju nezastaví v ceste za prenikavo žiariacimi svetlami autobusovej zastávky.

KONIEC (štipku fantasy) SCÉNKY.

1. KAPITOLA

(čitateľský klub a prvý prečítaný príbeh)

Oceľovo čierne mračná premenili jemný dáždik v hrmiacu vodnú stenu, neľútostne bičujúcu opustené ulice mestečka. Každá živá duša utiekla z tohto mokrého pekla pod najbližšiu strechu. Niektorí dobehli rýchlo domov, iní skončili v bare pri poháriku.

V daždi sa lesknú žulové kocky dláždenia na malom námestí, obrúbeného vzorne zrenovovanými fasádami starých domov. Najväčší z nich je dlhá, dvojposchodová budova v tvare predĺženého písmena „V“, ktorá je svojím najužším koncom vtlačená do námestia akoby sem predkom vrazila kamenná loď.

Jeden jej múr z neomietnutých kvádrov tvoril kedysi časť vnútorných hradieb mestečka. Tie však nemilosrdný zub času dávno rozhlodal na roztrúsené hromady ruín, o ktoré sa nikto viac nestaral. Obyvatelia síce sem-tam poslali starostovi rozhorčený dopis o neúcte k pamiatkam, tým však všetky ich protesty aj skončili. Kamenné kvádre z bývalých hradieb odjakživa tvorili bezplatný stavebný materiál pre nekonečné opravy a úpravy okolitých domov. Túto zásobárňu naplno využil aj doktor Vladimír, keď prerábala zdedený „V“ dom na námestí. Prízemie premenil na čitateľský klub s pivárňou, prvé poschodie poslúžilo na kancelárie jeho advokátskej praxe a z druhého sa stal pohodlný staromládecký byt. Odvtedy bolo kamenné námestíčko každý večer osvetlené žiariacim neónovým nápisom:

Č I T A T E Ľ S K Ý K L U B

&

H O S T I N E C

Jesenné počasie bolo zúfalo daždivé. Nepretržite pršalo aj dva dni v kuse. Vchodové dvere čitateľského klubu sa v prehánke oslnivo leskli svojím bronzovým obložením, ktoré v dlhých zábleskoch odrážali svetlo reklamného neónu. Celá bronzová paráda zrejme ani trochu nezaujímala nehybne stojacu postavu pred

dverami čitateľského klubu, ktorá bola zamuchlaná do úplne premočeného kabáta (totálne nevhodného do takejto vodnej smršte).

Bol to Jozef, toho rána prepustený alebo skôr vykopnutý čašník. Teraz si priťahol bližšie k telu svoj kabát, v márnej snahe vytlačiť z neho aspoň trochu tela. Pevnejšie zovrel pod pazuchou neforemný balík so svojou čašníckou uniformou a niekoľkokrát rázne stlačil biely gombík zvončeka. V pochrómovanej mriežke elektronického vrátnika to však ani nepíplo. Keď sa dlhšie nič nedialo, Jozef s tichým povzdychom vystrčil zaťatú päšť k žiariacemu neónu nad ním. „Och, ty si posledná štácia, kde niekomu strkám gebuľu do zadku kvôli všivému fleku. Už ma nikto nebude napchávať blbými dríždami,“ tu Jozef piskľavým hláskom napodobnil šéfa baru, kde sa predtým zaujímal o miesto: „Hlbočizne ťutujem mladučký páňko, no práve neberieme nikoho. Och, bôžinku! Vy ste ale celučičký mokrý. Dáte si čaj alebo...“ Jozefov samorozhovor prerušilo zachrapčanie chrómovej mriežky s jej zlostnou otázkou. „Ste člen klubu?“

Jozef priblížil ústa bližšie k mriežke. „Nie.“

„Patrite do kategórie úradných osôb alebo pozvaných hostí?“

„Nie.“

„Je viac ako osem hodín?“

Jozef sa ani nezačudoval blbej otázke iba pozrel na zarosený ciferník svojich náramkových hodín. „Áno.“

„Takže odpáľte, pretože po ôsmej hodine nevpustím do klubu ani dušu.“

Jozef namiesto odpovede odvážne tlačil gombík zvončeka až pokiaľ chrómová mriežka znovu nezachrapčala. „Ste mentálne retardovaný alebo inak postihnutý?“

„Nie.“

„Potom aj bez kopnutia do zadku alebo roztrepanej gebule pochopíte, že pustím iba skôr spomenuté kategórie.“

„Ja som totálne zvláštna kategória.“

Mriežka dlho mlčala, takže Jozef už-už znovu stlačil zvonček, keď zachrapčala otázka. „Aká?“

Jozef s hlbokým nadýchnutím potlačil stúpajúcu vlnu zlosti a pokojne odpove-

dal. „Prepustený čašník.“

Chvíľku bolo ticho, prerušované iba praskaním výbojov v reproduktore, potom zrazu elektronický zámok zacvlikal a bronzové dvere sa doširoka roztvorili. Jozef skočil dovnútra akoby mu išlo o život. Keď sa dvere za ním s tichým mľasknutím zavreli, stál v polotmavej úzkej hale pred dlhými chodbami, ktoré tvorili predĺžené písmeno „V“. Obe chodby majú po bokoch niekoľko samozatváracích dvier - tzv. lietačiek.

Cez jedny práve vyšla rezkým krokom blondiavá čašníčka s dlhým copom a minisukni prekrytou s kratučkou čipkovanou zásterou. Čašníčka balansovala na otvorenej dlani s plným oválnym podnosom a ponad cinkajúce poháre si Jozefa premerala žiarivo zeleným pohľadom. Bez toho aby spomalila, vrazila mu do studenej ruky plný poldecák. Kým zmizla za ďalšími lietačkami ešte ticho prikázala. „Hoďte to do seba! Ste bledý ako smrť.“

Jozef nerozhodne stál s pohárom v ruke, keď na neho spoza úzkeho pultíku, utopeného medzi množstvom zavesených kabátov, kývala bučľatá šatnárka.

„Idú semkaj mladý páňko, semkaj!“

Ledva k nej Jozef váhavo podišiel, jej hbité ruky mu vytiahli premočený balík spod pazuchy, rozopli gombíky kabátu a jediným šikovným pohybom mu stiahla z pliec. Šatnárka najprv s funením poťažkala premočený kabát. „Uch, ten váš mantl je nacuclej jak starý vožrala,“ a rýchlo ho zavesila na posledný voľný háčik. Potom si utrela vlhké prsty do modrej zástery, pričom laktom rozmarne drgla Jozefa do boku. „Včilek sú ľahčejší o niekoľik kileček.“

„Dík, je to naozaj lepšie. Aha, nevyliat som ani kvapku.“

Jozef si prekvapene obzeral svoju ruku, ktorá napriek všetkému telocviku s kabátom ešte stále pevne stískala plný poldecák. Šatnárka chvíľu s úsmevom sledovala jeho pohľad, potom veselo povedala. „To majú podarúnek od naši Zuzánečky. Semiky-tamiky i mne prílepši čajznutým trúnečkom. To d'evčátko je prámo zestúpli anđel. Jenom na chlapáky má devenka smúlu-smulovatú. Dycinky natrafí na zvíře, keré ji uteče se šeckými prašulkami. Zuzánečka má však dobré srdénko, proto si nikdá nestěžuje.“

Šatnárka žmurkla a v miernom predklone vytiahla spod svojho pultíku plný

poldecák. „Tak! Samotinkému vám nechutná, tak jdem na to spoločne.“

Rozmerne si s Jozefom priťukla. „Navjedy do dna, niktá jinak,“ a naraz do seba prevrátila silnú pálenku.

Do jednej z chodieb vybehla cez lietačky práve spomínaná Zuzana s prázdny podnosom v ruke. Jej pohľad znovu prebehol po Jozefovi, ktorý v hrsti stále zvieral plný pohárik. Tentoraz sa pri ňom Zuzana pristavila s nahnevanou otázkou. „Načo čakáte? Kým vám pod nos nepriletí navoňaný líbesbríf⁽⁶⁾?“

Jozefa na chvíľočku zaplavila prenikavá zeleň jej naširoko roztvorených očí, ale rýchlo sa spamätal dosť na to, aby zdvihol pohárik k ústam. „Anjelov vždy počúvam,“ a po vzore šatnárky do seba všetko vliol jediným hltom. Okamžite mu vyhrkli slzy až pod nos, pretože silný alkohol zahorel v jeho prázdnom žalúdku ako ohnivá guľa. Jozef si dlaňou pretrel mokrú tvár. „Sorry, nečakal som také grády.“

Zuzana položila ich dva prázdne poháriky na svoj podnos, zalovila vo vrecku čipkovanej zástery a vtlačila Jozefovi do dlane voňavú vreckovku s vyšíťým „Z“.

„Tu máte! Práve vás pohladila naša domáca hruškovica. Navráti červeň bledým líčkam i veselost' smutným srdiečkam. Vám tiež pomohla. Do tanca síce ešte nebudete, ale vyzeráte viacej živý ako pred chvíľočkou, tu sa Zuzana zrazu prudko zvrtila k šatnárke. „Trúdy, zase ste pustila svoj jazýček von z pusinky.“

„Copak d'èvečko moje zlaté, copak?“

„Odkiaľ spadli tie reči o anjeloch?“

„My jenom s mladým pánkem rozebírali vjeci nebeské.“

Zuzana zavrtila hlavou až jej plavý cop vyletel vysoko od vzduchu. „Viete Trúdy, že každému klamárovi vrazia v pekle žeravý kutáč do zadku?“

„Moje zlaté! Panbú má šecinko zmáknuté. Hore i dôle.“

Zuzana ukázala prstom k špinavým kalužiam pri šatnárskom pultíku, ktoré tam stiekli zo zavesených kabátov a vetroviiek, všetky dôkladne premočené večerným dažďom. „Radšej zmáknite henten bordel, pretože keď ho zmärcí Teodor, nájdeme si naše prémie akurát u Svätého Nikdy.“

„Zuzánečka moja, ty říkáš...ja dělám.“

Trúdy bez ďalších rečí odstrčila Jozefa nabok, vytrhla spod svojho nevyčerpa-

teľného pultíku vedro s mopom a vzápätí s ním začala vytierať podlahu. Zuzana ju chvíľu pozorovala, potom jemne ťobla prstom do mlčky stojaceho Jozefa. „Vy nie ste práve z rozkecaného kraja. Ostalo vám dosť síl, aby ste vyriekol svoje meno? Na začiatok nás oblaží aj krstné.“

„Jozef.“

„Jasné a výstižné. Kedy vás vykoplí?“

„Dnes ráno.“

„Ó, aký čerstvučky kopanček. To ste ho ešte nestihol ani poriadne oplakať.“

Jozefovi vôbec nepripadalo čudné, že ho na chodbe spovedala copatá čašníčka. Doteraz stál iba pred tlčhubami za kancelárskymi stolmi, takže zmena bola viac ako príjemná. Jozef iba hlboko vzdychol. „Och, sorry! Obyčajne nie som takéto smutné drevo. Pri hľadaní nového miesta ma však od rána vyobracalo miliónom otázok toľko šéfstva, že jazyk mám odretý až do krvi. Pri ceste k vášmu klubu zo mňa padali už len nadávky.“

Trúdy, ešte stále okolo nich krúžiac s mopom v ruke, zrazu nenápadne ukázala prstom kamsi za Zuzanin chrbát, pričom výstražne sykla. „Pst! Valí semkáj ten upírskej ksindl, kerému huba obrastá z našich prašuliek.“

Zuzana si hryzla do spodnej pery aby premohla záchvat hlasitého smiechu. „He! Ani sa nemusím obzrieť. Ide k nám Teodor. Sú to milióny otázok pre vás Jozef. Kým vašu úbohú telesnú schránku zmáčala pri našom zvončeku nebeská voda, určite vás zohrialo niekoľko jeho príjemných slovíčok. Je to proste náš miláčik Teodor.“

Ledva Trúdy ticho pretlačila cez stisnuté zuby svoje nahnevané: „Ksindl zlodejskej...“ už pri nich stála okrúhla postavička po pás zamotaná do bielej výčapnickej zástery s množstvom vreciek. Teodorovi sa krk strácal pod niekoľkými bradami. Tie mu však nebránili v tom, aby svet okolo seba neprepaľoval čiernymi očkami ako žeravými uhlíkmi alebo z hrdla zlostne nevybublával chrapľavý hlas.

Teodor si najprv premeral nehybne stojacu Zuzanu s Jozefom, potom zachrapčala jeho výčitka. „Aký nám tu postáva spolok? Keby si náhodou nevedela vysmiata Zuzana, máme smädných hostí plný barák. A vy Trúdy, ste zase za-

budla,“ vytrhol šatnárke mop z rúk, „že mokrým kabátom alebo bundám nestačí ak ich повеšíate na háky ako obesencov. Tie úbohé zvršky treba porozkladať na sušiaky aby potom nepadali na plecيا nevinných hostí ako zdochnuté ryby.“ Teodor zatočil mopom a hodil ho do najbližšieho kúta. Keď Trúdy urazene odišla k svojim kabátom, Zuzana si na dlani napravila zošmyknutú oválnu tácku. „Teodor, nepostávam tu iba naverímboha. Poobzerala som si tohto mladého Jozefa. Myslím si, že je celkom šikovný. Bude akurátny ku mne ako druhý čašník. Veď preto si ho aj vpustil dnu. Nie?“

Teodor najprv dlho prechádzal po Jozefovi svojim zamračeným pohľadom, potom zaznelo jeho ďalšie zachrapčanie. „Jeho šikovnosti najlepšie zistíme bez obzerania pri práci. Najprv však uvážim, či ho k nej vôbec pustím.“

Zuzana ľahostajne mykla plecom až jej podnos nebezpečne zakolísal na vystretej ruke. „Rob ako vieš, len mi ho vráť neporušeného. Z rozklepaného Jozefa nebudem mať žiadny osoh. Dobrú zábavu páni, ja idem makať,“ a zmizla za najbližšími lietačkami.

Teodor si založil krátke ruky za chrbát, pričom stál pred Jozefom s dovysoka zdvihnutou hlavou aby mu dovidel do tváre. Najprv sa na päťach niekoľkokrát zhupol dopredu-dozaďu aby z neho vzápätí vyletela chrapľavá otázka. „Kde ste naposledy čašníci?“

„U Bradatej Macochy.“

„Celkom fajná piváreň.“

Teodor sa zhupol tak hlboko dopredu, že skoro spadol na nos, ale rýchlo chytil rovnováhu. Ihneď nasledovala ďalšia otázka. „Bez prázdneho trepania mi o sebe niečo povedzte!“

„Obkecám dva svetové jazyky, raz-dva dám dokopy denné menučko, pri sporáku ho aj bez problému ukuchtim.“

„Taký schopný káder vyšmarili?“

„Ani najlepší mejkap zo mňa nespraví prsnatú sopľanu v minisukničke, ktorá teraz poskakuje namiesto mňa - U Bradatej Macochy.“

Teodorove pery sa rozťahli v nečakanom úsmeve, pričom zaznelo niečo ako pradenie spokojného kocúra. „Uhm, uhm! Už tomu celému začínam rozumieť. Irvi-